

Bir hafta önce yirmi kişiyle aynı odada, kimi öksürür, kimi horlar, kimi de bunları duymamaya çalışırken; gözümü açtığımda öksürenlere, kapadığımda horlayanlara intisap ettiğim bir gece yaşıyordum...

Velakin gözlerimi kapadığımda ne gördüğüm, ne duyduğum o odayla ilgiliydi. Birbirini kovalayan şekiller, uyku ile uyanıklık arası bir denizin dalgaları ve eski günlere dair derin huşu ve zevk hali. Hastayım, öksürük ciğerimi sökecek sanıyorum velakin öyle bir geceyi uzun zamandır tatmamıştım.

Yakaza dediklerini biliyorum, bu berzah zamanın mekandan ayrıldığı, resimlerin ilmek ilmek olduğu bir sahil, varlığın yokluğa, hayalin gerçeğe galip geldiğini keşfetme tecrübesi; algısız idrak, vehimsiz iman ve renk renk, cisim cisim damlayan kelimeler... Benim için ilk değil ancak eski bir dostu karşılamak gibi güzel.

İnsanın yediği yemeğin sadece tadını hatırlaması gibi ben de o geceyle alakalı sadece lezzetleri hatırlıyorum. Pek uzun olmayan bir zaman diliminde ne yaşadım, ne gördüm, ne duydum ve kimleri dinledim bilmiyorum velakin ertesi sabaha öksürürken içimi bürüyen endişe kaybolmuş ve -insanlara nisbetle zaten pek taşımadığım- o hapsolmuşluk hissi kendini sakın bir emniyete bırakmıştı.